

Els militants socialistes decideixen

ARXIU / RAFA GIL

El 4 d'abril Joan Romero sotmetrà el seu projecte polític al Comitè Nacional del PSPV. Un nou guió polític comença a perfilar-se al País Valencià. La crisi resta oberta.

Els moviments interns del PSPV-PSOE cada vegada resulten més críptics per a l'opinió pública i fins i tot per als seus propis militants i simpatitzants, que ben prompte hauran de concórrer al procés de primàries del qual eixiran els candidats a les pròximes eleccions autonòmiques i municipals.

El cas és que aquests darrers dies el PSPV s'ha vist sacsejat unes quantes voltes, bàsicament per rasons d'enfrontament soterrat entre el seu secretari general, Joan Romero, i Ciprià Ciscar.

El dia 24 de març, la premsa valenciana atribuïa a Josep Bevià, president dels socialistes valencians, la voluntat que Ciprià Ciscar fóra expulsat del partit, pel fet que l'Executiva Federal, de la qual Ciscar forma part com a secretari d'organització, va suspendre de militància per dos anys el socialista d'Alfàs del Pi, Salvador Sanjosé, membre renovador de l'executiva valenciana.

Si Bevià va afanyar-se a desmentir ràpidament aquesta informació, Romero mantenia un silenci escrupolós, que només trencà el dia 26 per anunciar que el dia 4 d'abril sotmetria al Comitè Nacional Extraordinari, màxim òrgan entre congressos, el seu projecte polític. És a dir que Romero, des-

Joan Romero ha convertit la votació sobre la seua gestió en el Comitè Nacional del 4 d'abril en un plebiscit sobre la seua figura. El secretari general del PSPV sabrà els suports que té.

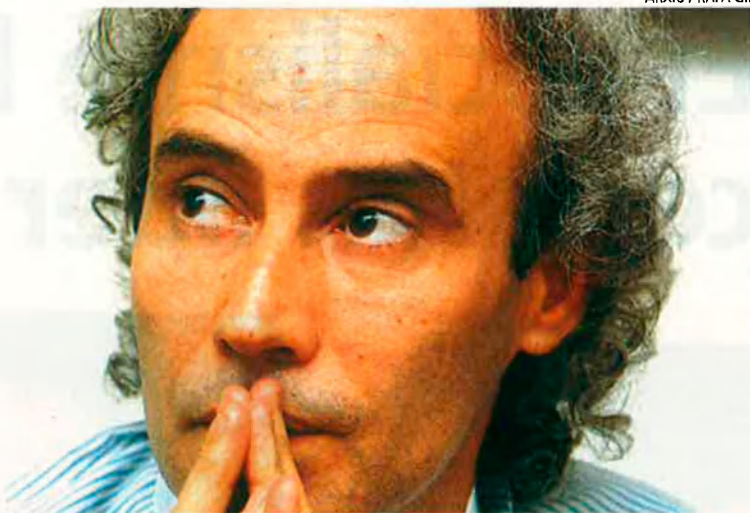
El PP començava a ressentir-se pels escàndols polítics

prés de considerar trencats els seus acords amb Ciscar, vol ara ratificar-se davant el seu partit com a secretari general. Ara, si li tomben el projecte polític, Romero ja ha manifestat que vol abandonar la secretaria general –però sense renunciar a presentar-se a les primàries com a candidat a president de la Generalitat Valenciana.

La decisió de Romero ha deixat perplex Antoni Asunción i el sector que ell dirigeix, el Moviment pel Canvi, que ha estat fonamental perquè Romero poguera enfrontar-se amb garanties a ciscaristes i lermistes en la guerra fratricida que es manté dins del PSPV des de fa mesos.

Asunción no entén la proposta de Romero ni tampoc per què una simple sanció a un militant (cas San José) ha de ser suficient perquè el secretari general se senta “desestabilitzat” per Ciscar. “Deu haver-hi més coses”, manifestà en una conferència de premsa el dia 26 de març, tot insinuant si Romero i Ciscar no havien pactat, el novembre de l’any passat, d’esquena al partit i al Moviment per la Renovació. Comsevulla que siga, la cosa certíssima és que des de final de l’any passat, i així ho han manifestat a EL TEMPS tant Vicent Garcés, també líder del Moviment, com Antoni Asunción, no han sabut res de les intencions i estratègies polítiques de Romero, circumstància que ha desfermat no pocs recels.

Fins i tot s’ha especulat que si pel novembre, quan va recrutar l’enfrontament, no hi hagué cap pacte secret entre Romero i Ciscar, amb la marginació implícita, en termes polítics, del Moviment pel Canvi. Es simptomàtic, si més no, que Asunción i els seus s’hagen d’assabentar el dia 4 d’abril de quin és el projecte polític que el secretari general vol sotmetre al Comitè Nacional Extraordinari. Per tant, Asunción i els seus es reserven el dret a votar en favor de l’informe de Romero, o contra, fins que no en sàpiguen el contingut, probablement el dia 4 d’abril mateix. Aquesta posició és compatible, tanmateix, amb la de continuar apostant per Romero –sense negar,

ARXIU / RAFA GIL

Ciprià Ciscar és assenyalat com el principal causant dels maldecaps d’un Joan Romero que podria perdre suports, si no reacciona amb més rapidesa i autoritat. Mentrestant, Antoni Asunción i el Moviment pel Canvi, cansats de les dilacions, inseguretats i silencis de Romero, es mostren recelosos i li demanen que es ratifique en l’esperit de renovació del VIII Congrés, si vol comptar amb ells.

DAVID VIJUESCAS

això sí, la conveniència de més candidats–, si aquest no traeix l’esperit de renovació sorgit del VIII Congrés dels socialistes, desenvolupat l’estiu de l’any passat, en el qual triomfaren clarament les propostes del Moviment.

El cansament d’Asunción. Hi ha en tot aquest nou episodi un refons de fatiga. L’ex-ministre Asunción i la gent del seu entorn sembla que comencen a cansar-se de les indecisions i dels silencis de Joan Romero, que podrien interpretar com a indicis de debilitat davant les pressions tàctiques de Ciprià Ciscar.

Per acabar-ho d’adobar els seguidors de Joan Lerma demanen amb insistència que aquest opte a ser candidat a la Generalitat.

Els socialistes valencians han trobat, i en això paradoxalment hi

van tots d’acord, el pitjor moment per dirimir diferències. Un moment en què Eduardo Zaplana i el PP miren d’oblidar i de maquillar infructuosament casos com el del dimittit ex-conseller Luis Fernando Cartagena, implicat en un delictes fiscal, i en què les enquestes del mateix PSPV auguren una pujada del 4%.

D’una altra banda, a la capital d’Espanya, en un clima de distensió, també es decideix la candidatura dels socialistes a la presidència del govern espanyol. Joan Romero i el Moviment pel Canvi ja han optat per Josep Borrell contra la candidatura de Joaquín Almunia. Ja veurem, tot amb tot, si això no serà un motiu més perquè els socialistes valencians es tornen a barallar.

Francesc Viadel